

Sag, fordi Tinget mærkeligt nok var enigt om — jeg vil ikke sige at forkaste hans Lovforslag, thi det er jo endnu ikke forkastet, men om at modtage det med mindre Velvillie, saa skylder den højtærede Minister os egentlig Beviset for, at det er en Uretfærdighed, thi det fremgik ikke i synderlig Grad af hans Udtalelser. Jeg er glad ved den Ædruelighedsattest, vi fik, ogsaa den tyder jo paa, at dette Forslag ikke er saa nødvendigt. Hvis det ædruelige Folk har en saa ædruelig Repræsentation, som den højtærede Minister udtalte, ere vi jo paa de allerbedste Veje, og saa synes det mig ogsaa, at den højtærede Minister vil kunne tage den Tanke op, som han selv udkastede: at gaa samme Vej med Hensyn til Bekæmpelse af Drikfældigheden, som man er gaaet ved Bekæmpelse af Tuberkulose. Der er man ikke gaaet frem med Tvang, men med Oprettelsen af Sanatorier og Støtte til Sanatorier. Den samme Vej kan man gaa her, idet man kan støtte de Redningshjem, som allerede ere oprettede, og som maaske i større Omfang ville blive oprettede, hvis vi gemme denne Lov.

Stilling: Jeg vil gerne gøre en kort Bemærkning til den højtærede Minister. Jeg kan godt forstaa, at den højtærede Minister, der som Medlem af Ædruelighedskommissionen har gjort et stort Arbejde og formentlig har været den bærende Kraft i den, føler noget Mismod ved nu at se, hvorledes hans Forslag bliver modtaget heroppe. Men det er jo ikke noget for denne Kommission særegent. Jeg tænker paa Næringslovkommissionens enstemmige Indstilling til Rigsdagen, hvor ogsaa denne Sag var Genstand for Behandling. Der blev af den daværende Indenrigsminister Ingerslev, da Næringslovkommissionen var færdig, tilstillet den et Forslag vedrørende Ordningen af Beværterforholdene o. s. v. her i Landet. Naar jeg tænker paa de beskedne Former, hvorunder man den Gang tænkte sig at komme Drukkenskaben til Livs og forhindre for megen Misbrug, skal jeg ikke nægte, at i den Henseende have vi ikke forandret os til det bedre. Sagen er den, at vi ere gaaede fremad med voldsomme Skridt til større Indskrænkninger paa næsten alle Omraader. Og dog fandt det beskedne Resultat, som Næringslovkommissionen kom til i Retning af Forbud og Indskrænkning, den Gang ikke Anklang hverken i Folketinget eller senere i Landstinget. Det er nu saa mange

Aar siden, at man maa forundre sig over, at der trods det store, gode Arbejde, som Afholdsbevægelsen har udrettet i hele Landet, alligevel nu efter ca. 20 Aars Forløb skal være Trang til saa stærke Indskrænkninger som dem, her foreslaas. Det Forbud, som det ærede Medlem, der nu satte sig, omtalte, kan jeg absolut ikke gaa med til. Hvad angaar de Personer, som omtales i § 3, tredje Stykke, nemlig dem, som søge deres Underhold ved Beteri etc., ved den højtærede Minister jo meget godt, at allerede nu har Lovgivningen Midler, hvorved disse Mennesker kunne straffes, hvorved man kan internere dem paa Tvangsarbejdsanstalter og i det hele taget kan sørge for, at de blive uskadeliggjorte for kortere eller længere Tid. Ved fuldstændig Afvæning fra stærke Drikke opnaas i det hele taget det samme som ved Internering paa en Helbredelsesanstalt.

Under hele denne Behandling af Ædruelighedssagen, af Lovforslag til at modvirke Drukkenskaben, er der een Ting, som forundrer mig, og det er, at vi slet ikke ere komne ind paa at kræve højere Spiritusafgifter, saaledes at Spiritus blev mindre let tilgængelig for dem, som ere virkelig drikfældige. Man skulde tro, at den fattige Mands Snaps ikke længere havde den Betydning, at man ikke kunde gaa til en højere Beskatning, der jo var saa meget naturligere, som vi ere det Land i Verden, der har den laveste Beskatning af Spiritusforbruget. Jeg tror, at hvis den højtærede Minister samtidig med at forelægge et Forslag om, at vi skulde have en Spiritussskat, havde foreslaaet, at den kunde komme Kommunerne til gode, og at man gennem Skattens Udbytte kunde yde et Bidrag til en Helbredelsesanstalt som den her foreslaaede, saa vilde dette Forslag have faaet en mere velvillig Behandling, end det foreliggende Forslag nu har faaet.

Som den højtærede Minister udtalte, kan det naturligvis nok tænkes, at man i de mindre Byer kender dem, som faa det omtalte Paalæg, men skønt der allerede nu gives Paalæg paa forskellig Maade i den Retning, her er Tale om — der maa jo f. Eks. ikke udskænkes Spiritus til Personer under 16 Aar —, er det dog meget vanskeligt for beværtningsdrivende at rette sig derefter, og vi se, at de ofte blive tiltalte og straffede, fordi de have overtraadt disse Forbud. Det er vanskeligt for ikke at sige umuligt for de næringsdrivende at kunne efterkomme den Mængde Paabud,